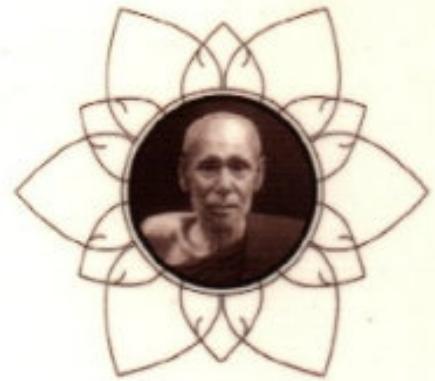


ท่านพระอาจารย์เสาร์ กนุตสีโล



จตุරารักขก้มมั่วจาน





บุลปีกบ้านวารีย์

ห้างหุ้นส่วนจำกัดบ้านวารีย์

หлевงปูเสาร์ กบุตส์ส์

หлевงปูมั่น ภูริษาโถ

พระอาจารย์ปืน ชาไตร์ ๐๐๗๔๖ R
๑๘๙ P. ๒๕๕๘



ท่านพระอาจารย์สาคร ธรรมมาวุโธ ขณะอัญเชิญอัฐิธาตุหลวงปู่เสาร์ กนุตสีโล
เมื่อคราวฉลองเจดีย์พิพิธภัณฑ์หลวงปู่เสาร์ กนุตสีโล
เป็นวันที่ ๒๙ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๖๔

คำปราภ

ณ โอกาสที่อาทมาภาพ และคณะได้เดินทางไปปฏิบัติศาสนกิจ
ณ วัดคอนธาตุ อําเภอพิบูลมังสาหาร จังหวัดอุบลราชธานี เมื่อ
ประมาณเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๔๖ เพื่อร่วมเตรียมงานฉลองเจดีย์
บรรจุอัฐิธาตุขององค์หลวงปู่เสาร์ กนุตสีโล จนสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

ในงานนี้ นอกจากได้กราบนมัสการอัฐิธาตุขององค์หลวงปู่เสาร์
กนุตสีโล และองค์หลวงปุ่มนั่น ภริทตโต แล้ว อาทมาภาพและคณะยัง^{ได้}
ได้พบเห็นหนังสือ “จตุරารักษกัมมัฏฐาน” ซึ่งเมื่ออาทมาภาพได้
ศึกษาและทำความเข้าใจอย่างถ่องแท้ในทุกแง่มุมแล้ว เห็นว่าเป็นลิขิต
ที่มีคุณค่าอย่างยิ่ง

และเนื่องในโอกาส วัดปามณีกาญจน์ ได้จัดงานพิธีสมโภชรูป^{หล่อ}
หลวงปู่เสาร์ กนุตสีโล, หลวงปุ่มนั่น ภริทตโต, หลวงปุ่นผึ้น อาจารย์
ในระหว่างวันที่ ๒๘ - ๒๙ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๙ จึงได้จัดพิมพ์
หนังสือจตุราารักษกัมมัฏฐาน นี้เพื่อเผยแพร่ธรรมขององค์หลวงปู่เสาร์
กนุตสีโล ให้เป็นหลักที่ถูกต้อง เหมาะสมในการประพฤติ ปฏิบัติภาวนา^{สืบต่อไป}

พระมหาธรรมกานต์

พระสาร ธรรมมาวุโธ

(๒)



ท่านพระอาจารย์เสาร์ กนกสีโล

*

จงอุตส่าห์บำเพ็ญศีล
และเจริญชาตุราตรักษ์และวิปัสสนา
ซึ่งว่ามานี้เป็นทางสวัสดิ์
และนิพพานเด็ด ดีกว่าประกอบกิจธุรกิจ
ที่ไม่เป็นประโยชน์แก่ตน

*



ຈຸດຮາຮັກຂກັນນັກງານ

ພຣະອກີໂຄມຸມຕຸດສັງຄນ

ຈິຕຸຕຳ ເຈຕສິກ ຮູບປັບ

ຈິຕິຕ ເຈຕສິກ ຮູບ ເປັນເພີ້ງເຄື່ອງ
ຮ້ອນ ເປັນທຸກໆຂອງສັດວົ

ນິພຸພານ ປຣມ ສຸລຸນົມ

ດັບເພີ້ງເຄື່ອງຮ້ອນທຸມດ ເປັນສູງ
ສູງຈາກທຸກໆຂອຍ່າງຍິ່ງ

ນິພຸພານ ປຣມ ສຸໍ

ດັບທຸກໆທຸມດເປັນສູຂອຍ່າງຍິ່ງ

ເອເຕັນ ສຈົຈວຊູເໜັນ

ດ້ວຍຄໍາລັດຢືນ

ສຸວຸດຸດ ໂອດ ສພພາຫາ

ຂອງຄວາມສົວສັດເກະມສູນີຣາສກັຍ
ຈົນມີແດ່ຜູ້ທີ່ຮັບໜັງສືອນີ້ ໄປປົງບັດ
ຕາມ ໃນກາລທຸກເມື່ອ ແກ່ອງໝາຍ

ຈຸດຮາຮັກຂກັນນັກງານ

ວິທີບູ້ຈາດອກໄນ້ຮູບເທິ່ນ

ນົມ ຕສຸສ ກາຄວໂຕ ອຣນໂຕ
ສມມາ ສມພຸຖອສຸສ

ຂ້າພເຈົ້າຂອນອບນ້ອມ ແດ່ພຣະຜູ້ມີ
ພຣະກາຄ ຄືວຸ່ງ ເປັນອອງຄໍພຣະ
ອຣຫັນດ ຕວສູ້ຂອບແລ້ວເອງ ທີ່ເປັນ
ທີ່ພຶ້ງຂອງຂ້າພເຈົ້າ ພຣະອອງຄົນນີ້



ท่านพระอาจารย์เสาร์ กนกสุโถ

บทบัญญัติ

**ขมholm สมมา สมพุทธ์ ภควนต์
สรณ์ คโต (ชาญว่า)
คตา (หญิงว่า)**

พระผู้มีพระภาคพระองค์ตรัสรู้
ดีแล้วเง่องโดยชอบพระองค์ได้แนะนำ
ข้าพเจ้าถึงแล้ว ว่าเป็นที่พึงกำจัด
ภัยจริง

**อิมินา สกุการณ์ ต์ ภควนต์
อภิปูชนยามิ**

ข้าพเจ้าบูชาพระผู้มีพระภาค
พระองค์นั้นด้วยเครื่องสักการะ
อันนี้

**ขมholm สุวากุชาติ ภคວตา
ธมม์ คโต (ชาญว่า)
คตา (หญิงว่า)**

พระธรรมที่พระผู้มีพระภาคตรัส
แล้วตีเหล่าได้แนะนำ ข้าพเจ้าถึง
แล้วว่าเป็นที่พึงกำจัดภัยจริง

**อิมินา สกุการณ์ ต์ ธมม์
อภิปูชนยามิ**

ข้าพเจ้าบูชาพระธรรมนั้น ด้วย
เครื่องสักการะอันนี้

**ขมholm สุปฏิปนุ่น สงฆ์
สรณ์ คโต (ชาญว่า)
คตา (หญิงว่า)**

พระสงฆ์ที่ท่านปฏิบัติแล้วหมู่ได้
แนะนำ ข้าพเจ้าถึงแล้ว ว่าเป็นที่พึง
กำจัดภัยจริง

**อิมินา สกุการณ์ ต์ สงฆ์
อภิปูชนยามิ**

ข้าพเจ้าบูชาพระสงฆ์หมู่นั้น ด้วย
เครื่องสักการะอันนี้



วิธีไหว้พระ

ขม. สมมา สมพุทธ ภควนต์	พระผู้มีพระภาคพระองค์ตรัสรู้
ธรรม คง (ชายว่า)	ดีแล้วengโดยชอบ พระองค์ได้แนะนำ
คง (หญิงว่า)	ข้าพเจ้าถึงแล้ว ว่าเป็นที่พึงกำจัด
ต. ภควนต์ อภิวะเนมิ	ภัยจริง
ต. ธรรม น姆ສุสามิ	ข้าพเจ้าไหว้พระผู้มีพระภาค พระองค์นั้น
ขม. สุวากุชาติ ภคວตา	พระธรรมที่พระผู้มีพระภาคตรัส
ธรรม คง (ชายว่า)	แล้วดีเหล่าได้แนะนำ ข้าพเจ้าถึงแล้ว
คง (หญิงว่า)	ว่าเป็นที่พึงกำจัดภัยจริง
ต. ธรรม น姆ສุสามิ	ข้าพเจ้าไหว้พระธรรมนั้น
ขม. สุปฏิปนุ่ม สงฆ์	พระสงฆ์ที่ท่านปฏิบัติดีแล้วหมู่ได้
ธรรม คง (ชายว่า)	แนะนำ ข้าพเจ้าถึงแล้ว ว่าเป็นที่พึง
คง (หญิงว่า)	กำจัดภัยจริง
ต. สงฆ์ วนุทา米	ข้าพเจ้าไหว้พระสงฆ์หมู่นั้น

ฯ กราบลง ฯ



ท่านพระอาจารย์เสาร์ กนกสโตร

ວິຊີຣັກຫາສີດ ແລ້ວໂບສອ

ສຸກມັສດຸ ອນ່ງ ຂອງຄວາມຈາມຄວາມຕີ ຈະມີແກ່ທ່ານຜູ້ສັດບຸຽນ
ທັງໝາຍ ເນື່ອທ່ານຈະດືອສີລວັບສີລ ຈະມີສັດຕິດເວັນຈິງໆ ທຸກສີກຂາບທໄປ
ໃຫ້ຮຽນທັງ ۵ ໃຫ້ໄດ້ ດ້ວຍເພື່ອໄປໄນໄດ້ຕິດເວັນໃນສີກຂາບທໄດ ສີກຂາບທນັ້ນ
ເປັນອັນໄນໄດ້ຮັບ ໄນໄດ້ດືອ ກົໍາຊາດອອງຄີໄປ ທາຂຽນທັງ ۵ ໄນ ຜູ້ດືອສີລໄມ່ຄຽນ
ທັງ ۵ ເປັນຜູ້ຖຸສີລ ວ່າມີສີລໜ້ວ ແຫດນັ້ນ ເນື່ອຈະຮັບສີລໃຫ້ມີສັດຕິດຈິຕິດ
ເວັນຈິງໆ ທຸກສີກຂາບທໄປ ໃຫ້ຮຽນທັງ ۵ ໃຫ້ໄດ້ ຈຶ່ງຕັ້ງຈິຕິດເວັນຈິງໆ
ດັ່ງນີ້ວ່າ

ທີ ១. ເຮັດໄມ່ແກ່ລັ້ງທຳສັດວິທີຕາຍ

ທີ ២. ເຮັດໄມ່ລັກນີ້ເຫັນຂອງໆ ເຂົາ

ທີ ៣. ດ້ວຍໃຫ້ຕິດເວັນວ່າ ເຮັດໄມ່ຄົບສຕວີອື່ນດ້ວຍລ່ວງປະເວັນ
ດ້າຫຼິງໃຫ້ຕິດເວັນວ່າ ເຮັດໄມ່ຄົບບຸຽນອື່ນດ້ວຍລ່ວງປະເວັນ

ທີ ៤. ເຮັດໄມ່ລ່ວງປັດຜູ້ໄດ້ຜູ້ໜຶ່ງ

ທີ ៥. ເຮັດໄມ່ກິນແຫ້າເຄື່ອງຄອງຂອງເມາຕ່າງໆ

ຕິດຈິຕິດເວັນຮຽນທັງ ۵ ໄດ້ ດັ່ງວ່າມານີ້ແລ້ວ ອຍ່າງນີ້ທ່ານກ່າວວ່າ
ດືອສີລວັບສີລດ້ວຍຕິດນຶ່ງທີເດືອວ

ຄວັນຮັບສີລທັງຈິຕິດເວັນຮຽນທັງ ۵ ດັ່ງວ່າມານີ້ແລ້ວ ຈຶ່ງວັກໝາເຈດນ່າ
ກິຕິດເວັນທັງ ۵ ນັ້ນໆ ໄວໃຫ້ຕີ ໃຫ້ເປັນນິຕີ ອຍ່າໃຫ້າດໄດ້ ອຍ່າງນີ້ທ່ານ
ກ່າວວ່າວັກໝາສີລ ۵ ຕ້າວຍຕີ ເປັນຜູ້ມີສີລ ۵ ນັ້ນເຖິງ

ດ້າລ່ວງສີກຂາບທໄດ ດ້ວຍກາຍຫຼືດ້ວຍວາຈາ ສີກຂາບທນັ້ນກີ່ແຕກໄປ
ທ່ານກ່າວວ່າວ່າສີລໜາດ ເປັນຄົນຖຸສີລທີເດືອວ

ດີ່ງໃນອຸໂປສັກປົງປັດທີ່ເມືອນກັນ ເນື່ອຈະສາມາການ (ດືອ) ຈະມີສັດ
ຕິດເວັນທຸກໆ ສີກຂາບທໄປ ໃຫ້ຮຽນທັງ ۵ ໃຫ້ໄດ້ທີເດືອ ດ້ວຍເພື່ອໄປເສີຍ



ไม่ได้คิดเห็นในลิขิตรบทใด สิกรขาวทนนี้ก็เป็นอันไม่ได้สมາทาน (ถือ) ขาดองค์ ๘ ไป หาเป็นอุโบสถไม่ เพราะอุโบสถพร้อมด้วยองค์ ๘ ขาด เสียไม่ได้ไม่เป็นอุโบสถ

เหตุนั้น เมื่อจะสมາทาน (ถือ) อุโบสถ จงตั้งจิตคิดเห็นทุกๆ องค์ ไป ให้ครบทั้ง ๘ ให้ได้ดังนี้ว่า

ที่ ๑. เราจักไม่แกกลังทำสัตว์ให้ตาย

ที่ ๒. เราจักไม่ลักชื่อเข้าของฯ เขา

ที่ ๓. เราจักไม่เสพเมตุนเป็นข้าศึกแก่พระมหาธรรมเจริญ

ที่ ๔. เราจักไม่ล่อลงปคผู้ได้ผู้หนึ่ง

ที่ ๕. เราจักไม่กินเหล้าเครื่องดองของมาต่างๆ

ที่ ๖. เราจักไม่กินโภชนาหารในเวลาวิกาล ดังแต่เกี่ยงแล้วไป

ที่ ๗. เราจักไม่ฟ้อนรำเอง ดูเขาฟ้อนรำ ขับร้องเอง พังเข้า ขับร้อง ไม่ดูการเล่นอันเป็นข้าศึกแก่บุญญากรกุศล ไม่ตกแต่งร่างกายด้วย ระเบียบดอกไม้ข่องห้อม ทำกายให้วิจิตรงามด้วยเครื่องประดับต่างๆ

ที่ ๘. เราจักไม่นั่งนอนเตียงตั้งม้าที่มีเท้าสูงเกินประมาณ และ เปงะฟูกใส่ชุ่น แลสำลีแลเครื่องปูปลาดิวจิตรกรรมด้วยเงินและทองต่างๆ

ถ้าสมາทานตั้งจิตคิดเห็นทุกๆ สิกรขาวบท ให้ครบทั้ง ๘ ดังว่ามานี้ แล้ว อย่างนี้แล จึงเป็นอันสมາทาน (ถือ) อุโบสถด้วยดี

ครั้งสมາทานดังว่ามานี้แล้ว ก็จะรักษาเจตนาที่คิดเห็นทั้ง ๘ นั้นๆ ไว้ให้ดี อย่าให้ขาดได้ ตลอดคืนหนึ่ง วันหนึ่ง อย่างนี้ท่านกล่าว ว่ารักษาอุโบสถด้วยดี

ถ้าล่วงสิกรขาวบทได้ ด้วยกายหรือด้วยวาจา สิกรขาวทนนี้ก็ขาดไป ไม่เป็นอุโบสถ เพราะอุโบสถพร้อมด้วยองค์ ๘ นั้น นั้นแหล่

เหตุนั้น เมื่อจะรับศีล ๕ เมื่อสมາทานอุโบสถ อย่าเพล'oไป จง



ตั้งจิตคิดเว้นทุกๆ สิ่งข้าบท ให้ครบองค์ ๕ แลครอบองค์ ๘ ด้วยดี ให้ได้ เกิด แล้วจะรักษาเจตนาที่คิดเว้นนั้นๆ ไว้ให้ดี ให้ได้ทีเดียว ทั้งในศีล ๕ และอุปถัมภ์ที่พร้อมด้วยองค์ ๘ นั้น อย่าล่วงด้วยการหรือด้วยว่าจ่า ดัง ว่ามานี้เทอญฯ

อนึ่ง ศีลวิบัติไม่บริสุทธิ์นี้ พระพุทธเจ้าทรงแสดงอาทินพโทษไว้ ๕ อายุ่ง โทษ ๕ อายุ่งนั้น คือ

ผู้ที่มีศีลวิบัติ เป็นคนทุศีล ย่อมถึงความฉิบหายแห่งสมบัติใหญ่ เพราะเหตุประมาทในศีล เป็นโทษที่หนึ่งฯ

อนึ่ง ผู้ที่มีศีลวิบัติ อันวิญญาณรู้แล้ว ย่อมติดเตียน เกียรติศัพท์ ช้างชัวย่อมปรากว่าหัวไป ได้ความร้อนใจ เป็นโทษที่สองฯ

อนึ่ง ผู้ที่มีศีลวิบัติ เมื่อเข้าไปใกล้บริษัทใดๆ ย่อมเกรงกลัวครั้น คร้ามหาดหวั่นไป เป็นโทษที่สามฯ

อนึ่ง ผู้ที่มีศีลวิบัติ เมื่อจะตายไม่ได้สติ หลงให้ลดตายไป เป็น โทษที่สี่ฯ

อนึ่ง ผู้ที่มีศีลวิบัติ ตายแล้วไปเกิดในคติอันชัว คืออนายทั้ง ๕ เป็นโทษที่ครับห้าฯ

อนึ่ง ผู้ที่เกิดมาในมนุษย์นี้ มีโภคะน้อย ยากจนไร้ทรัพย์สมบัติ ไป นี้เป็นเศษผลของปานาดิบารๆ

อนึ่ง ผู้ที่มาเกิดในมนุษย์นี้ มีศัตกรุคิดประทุร้ายมาก หาความ สุขยาก นี้เป็นเศษผลของการมิจฉาราย

อนึ่ง ผู้ที่มาเกิดในมนุษย์นี้ อุย្ឦ์ดีๆ มีผู้มากล่าวตู่ใส่โทษชั้ดความ เอาเปล่าๆ ต้องเสียทรัพย์บ้าง ต้องติดจำทำโทษบ้าง นี้เป็นเศษผลของ

การกล่าวมุสาวาทฯ

อนึ่ง ผู้ที่มาเกิดในมนุษย์นี้ เป็นบ้า เสียจิต คลั่งไคล้เสียคนไป
นี้เป็นเชษฐของกรรมตีมกิน สุราเมรัยฯ

เมื่อประสังค์จะเครื่องพ้นจากโภชทุศีลต่างๆ ดังว่ามานี้แล้ว ก็จะ
อุดสาหะปฏิบัติให้ดีในศีล ๕ นี้เด็ดขาด

ศีล ๕ นี้ พระพุทธเจ้าทรงแสดงอานิสงส์ไว้ ๕ อายุ อาณิสงส์
๕ อายุ งานนั้นคือ

ผู้ที่มีศีลได้ซึ่งทรัพย์สมบัติมาก เพราะเหตุไม่ประมาทในศีล เป็น
อานิสงส์ที่หนึ่งฯ

อนึ่ง ผู้ที่มีศีลอันวิญญาณมักสรวงเสริญ เกียรติศักดิ์ย่อมลือชา
ปรากฏหัวไป ได้ความบาราวเทิงใจ เป็นอานิสงส์ที่สองฯ

อนึ่ง ผู้ที่มีศีล เมื่อเข้าไปใกล้บริษัทใดๆ ย่อมเป็นผู้กล้าหาญ
ไม่กลัวไม่ครั้นคร้าน เป็นอานิสงส์ที่สามฯ

อนึ่ง ผู้ที่มีศีล เมื่อจะตายย่อมเป็นผู้มีสติ ไม่ฟื้นเพื่อน ไม่หลง
ตาย เป็นอานิสงส์ที่สี่ฯ

อนึ่ง ผู้ที่มีศีล ตายแล้ว ย่อมไปเกิดในสุคติ คือมนุษย์และโลก
สวรรค์ เป็นอานิสงส์ที่ห้าฯ

อนึ่ง ศีลนี้มีอันไม่วิปถัติเดือดร้อนใจเป็นคุณานิสงส์ เป็น
ทรัพย์อันประเสริฐ ให้สำเร็จความปรารถนาของตนตามประสังค์ด้วย
เป็นเหตุ เป็นปัจจัยแก้อันบารุณวรคผล และทำให้แจ้งชื่งพระนิพพาน
ด้วยฯ

อนึ่ง อุโบสถที่พร้อมด้วยองค์ ๔ อันนราชาติหฤทัยรักษากษา
ตลอดศีนหนึ่งวันหนึ่งด้วยดีนี้ พระพุทธเจ้าทรงตรัสสรงเสริญไว้ว่า
มีอานิสงส์ยิ่งใหญ่ มีความสว่างรุ่งเรืองแพร่เศลามากยิ่งนัก ถ้าจะ

เปรียบด้วยสมบัติในมนุษย์โลกแล้ว ก็ให้แบ่งออกเป็น ๑๖ ส่วน ๑๖
เลี้ยว ๑๖ หน ส่วนเลี้ยวที่สุดครบ ๑๖ นั้น ก็เลิศประเสริฐวิเศษยิ่งกว่า
สมบัติของพระเจ้าจักรพรรดิ แลกษัตริย์หมวดหังสันในมนุษย์โลกนี้
 เพราะอุโบสถนี้ให้ผลเป็นพิพิธ

เหตุนั้น เราทั้งหลายจะอย่าประมาทเลย อุดสาหะปฏิบัติในศีล
๕ และอุโบสถนี้ให้ดีเด็ด จะได้ประสบผลที่เลิศ เป็นอันไม่เสียที่เกิดเป็น
มนุษย์พบพระพุทธศาสนา เทอญฯ

วิธีระลึกถึงคุณพระรัตนตรัย

อันนี้ เมื่อจะระลึกถึงคุณพระรัตนตรัย พึงระลึกดังนี้ก็ได้ว่า :
 เพลิงกิเลสเพลิงทุกข์ ลูกโพลงรุ่งเรือง ใหม้ สัตว์เพาสัตว์ให้วุ่นร้อนอยู่
 เป็นนิตย์ในภาพทั้ง ๓

เพลิงกิเลสนั้น คือ ราคะ ความกำหนดด้วยนิค แลโภสะความเคือง
 คิดประทุษร้าย และไม่ความหลงไม่รู้จริง ราคะ โภสะ โมหะ ทั้ง ๓ นี้
 ท่านกล่าวว่าเป็นเพลิง เพราะเป็นเครื่องร้อนรวนกระวนกระจายของสัตว์
 เพลิงทุกข์นั้น คือ

* ชาติความเกิด คือขันธ์และอายุหนะและนามรูปที่เกิดปรากฏขึ้น
 และรากความแก่ทวุตโกรมครั่วคร่ำและมรณะความตายคือชีวิตขาด กาย
 แตกวิญญาณดับ

* แลโศก ความเหื่อดแห้งใจ เศร้าใจ และปริเทวะ ความบ่นเพ้อ
 คร่าความญร่าไร

* แลทุกข์ ทันยากรื้นปวดเกิดขึ้นในกาย และโหมนัส ความเป็นผู้
 มีใจชัวเสียใจ และอุปายาสความคับแคนอัดอันใจ

ทุกข์มีชาติเป็นต้นเหล่านี้ ท่านกล่าวว่าเป็นเพลิง เพราะเป็นทุกข์ ให้เกิดความร้อนรนกระบวนการภรรยาวายต่างๆ แก่สัตว์

เพลิงกิเลสเพลิงทุกข์เหล่านี้ ยกพระพุทธเจ้าเสียแล้ว ไม่มีผู้หนึ่ง ผู้ใดในโลกดับได้ แต่ผู้ที่จะรู้ว่าเป็นเพลิงเครื่องร้อนเท่านั้นก็หายากเสียแล้ว ผู้ที่จะดับเพลิงนั้นจะได้มาแต่ไหนเล่า ก็ในโลกหมดทั้งสิ้น ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดดับได้ จึงพากันร้อนกระบวนการภรรยาวายอยู่ด้วยเพลิงหมดทั้งโลก ก็ไม่รู้สึกตัวว่าเพลิงมันเผาเอาให้ร้อนอยู่เป็นนิตย์ เพราะอวิชาความหลงไม่รู้จริงๆ

สมมาสมมุทุโตร กค华

พระผู้มีพระภาคที่เป็นที่พึงของเรา พระองค์ตรัสรู้ขอบตรัสรู้ดีแล้วเอง ตรัสรู้จริงเห็นจริง ดับเพลิงกิเลสเพลิงทุกข์ของพระองค์ได้แล้ว คือทำให้แจ้งชีวิกิเลสนิพพานแล้วอนิพพานได้แล้ว ทรงสั่งสอนสัตว์ให้รู้ตามเห็นตาม ดับเพลิงกิเลสเพลิงทุกข์ ทำให้แจ้งชีวะนิพพานได้ด้วย พระองค์นั้นจึงเป็นผู้เลิศกว่าสัตว์ประเสริฐกว่าสัตว์ เป็นผู้อัศจรรย์ใหญ่ยิ่งนัก ควรเลื่อมใส่จริงๆ

สุวากขาโต กควดา ဓมโม

พระธรรมที่เป็นที่พึงของเรา ที่พระผู้มีพระภาคตรัสแล้วดี ทรงคุณ คือดับเพลิงกิเลสเพลิงทุกข์ ของสัตว์ผู้ปฏิบัติชอบ ช่วยให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นได้ คือ ศีล สมาริ ปัญญา มารคผล นิพพาน พระธรรมนั้น ท่านทรงคุณคือดับเพลิงกิเลสเพลิงทุกข์ได้อย่างนี้ จึงเป็นอัศจรรย์ใหญ่ยิ่งนัก ควรเลื่อมใส่จริงๆ

สุปฏิปนโน กคโต สาวกสูโน

พระสงฆ์ผู้สาวกของพระผู้มีพระภาค ที่เป็นที่พึงของเรา ท่าน



ท่านพระอาจารย์เสาร์ กนกสโตร

ปฏิบัติแล้ว ให้บริบูรณ์ในศีล สมอาทิ ปัญญา บรรลุมรรคผล ทำให้แจ้ง
ชั้นพระนิพพาน ดับเพลิงกิเลสเพลิงทุกข์ของตนได้แล้ว สั่งสอนผู้อื่น
ให้รู้ตามเห็นตาม ดับเพลิงกิเลสเพลิงทุกข์ได้ด้วย และเป็นเขตให้เกิดบุญ^{๑๔๙}
กุศลแก่เทพยดาและมนุษย์มากนัก พระสังฆนั้นท่านปฏิบัติอย่างนี้ จึง
เป็นอัครายใหญ่ยิ่งนัก ควรเลื่อมใสจริงๆ

เมื่อถึงพระพุทธ พระธรรม พระสังฆ สามรัตนะนี้ ตรึกตรอง
ด้วยปัญญา ครั้งเห็นจริง เกิดความเลื่อมใสขึ้นแล้ว จะนึกแต่ในใจว่า
เปล่งวาจาว่า :

อโน พุทธ

พระพุทธเจ้าที่เป็นที่พึงของเรา พระองค์ตรัสรู้จริงเห็นจริง สำเร็จ
ประโยชน์ตน สำเร็จประโยชน์ผู้อื่นได้แล้ว ควรซึ่งทักษิณากันเลิศ เป็นผู้
ประเสริฐกว่าสัตว์หมดทั้งสิ้น เป็นอัครายน่าเลื่อมใสจริงๆ

อโน ธรรม

พระธรรมที่เป็นที่พึงของเรา ท่านทรงคุณ คือดับกิเลสเครื่อง
ร้อนใจของสัตว์ได้ นำสัตว์ออกจากทุกข์ได้ เป็นอัครายน่าเลื่อมใส^{๑๕๐}
จริงๆ

อโน สังฆ

พระสังฆที่เป็นที่พึงของเรา ท่านปฏิบัติแล้ว เป็นเขตบุญอันเลิศ
หากไม่มี เป็นอัครายน่าเลื่อมใสจริงๆ

ภวนาดังนี้ได้ ก็ตีที่เดียวฯ

เมื่อถึงพระพุทธ พระธรรม พระสังฆ สามรัตนะนี้ เป็นที่พึงของ
ตนจริงๆ เสมอด้วยชีวิตแล้ว ท่านกล่าวว่า ถึงสรณะแล้ว มีผ่านนิสঙ্গ^{๑๕๑}
ใหญ่ ยิ่งกว่าทานหมดทั้งสิ้นฯ



ท่านพระอาจารย์เสาร์ กนกสังโถ

อนึ่ง ผู้ใดได้ความเชื่อความเลื่อมใส ในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ สามรัตนะนี้แล้ว ผู้นั้นได้เชื่อว่าเลื่อมใสแล้วในที่อันเลิศ ผลที่สุดวิเศษ เลิศใหญ่ยิ่งกว่าผลแห่งกุศลอื่นๆ ทั้งสิ้น ย่อมมีแก่ผู้ที่เลื่อมใสในรัตนะทั้งสามนั้นฯ

อนึ่ง พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นรัตนะอันเลิศ วิเศษยิ่ง กว่ารัตนะอื่นๆ หมวดทั้งสิ้น ย่อมให้สำเร็จความปรารถนาแก่สัตว์ผู้ที่เลื่อมใสได้ทุกประการ เหตุนั้น เราทั้งหลายจงอุตสาหะนึกถึงคุณ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ให้เกิดความเลื่อมใสทุกๆ วันเดียว จะได้ไม่เสียที่ประสบพบพระพุทธศาสนาย

วิธีเจริญเมตตา

อนึ่ง เมื่อจะเจริญเมตตา พึงเจริญดังนี้ว่า :

สพเพ สตุตา

| สัตว์ทั้งหลายที่เป็นเพื่อนทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ
| ตาย ด้วยกันหมวดทั้งสิ้น

อเวรา

| จงเป็นสุขเป็นสุขเด็ด อย่าได้มีเรวแก่กัน
| และกันเลย

สพเพ สตุตา

| สัตว์ทั้งหลายที่เป็นเพื่อนทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ
| ตาย ด้วยกันหมวดทั้งสิ้น

อพุยาปชุมา

| จงเป็นสุขเป็นสุขเด็ด อย่าได้มีความเจ็บ
| ใจ ลำบากกาย ลำบากใจเลย

สพเพ สตตา	สัตว์ทั้งหลายที่เป็นเพื่อนทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตาย ด้วยกันหมดทั้งสิ้น
อนีมา	จะเป็นสุขเป็นสุขเด็ด อย่าได้มีความทุกข์ กาย ทุกรู้ใจเลย
สพเพ สตตา	สัตว์ทั้งหลายที่เป็นเพื่อนทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตาย ด้วยกันหมดทั้งสิ้น
สุข อตุtan ปรินธนดุ	จะมีความสุขกายสุขใจ รักษาตนพ้นจาก ทุกข์ภัยทั้งสิ้นเด็ด ๆ

เมตตามากวนานี้ เป็นข้าศึกแก่พยาบาทโดยตรง เมื่อเจริญเมตตา นี้ ย่อมละพยาบาทเสียได้ด้วยตัวเอง เมตตามานี้ ชื่อว่า เจติวิมุติ เพราะเป็น เครื่องหลุดพ้นจากพยาบาทของใจ มีผลานิสงส์ยิ่งใหญ่ กว่าทานและศีล หมดทั้งสิ้นฯ

อนึ่ง เมตตามานี้พระพุทธเจ้าทรงตรัสไว้ว่า มีอานิสงส์ ๑๑ ประการ อานิสงส์ ๑๑ ประการนั้น คือ ผู้ที่เจริญเมตตามานี้

๑. หลับก็เป็นสุข
๒. ตื่นก็เป็นสุข
๓. ผันเห็นก็เป็นมงคล ไม่ลำบาก
๔. เป็นที่รักของมนุษย์
๕. เป็นที่รักของอมนุษย์
๖. เทวดายื่นมรักให้รักษาไว้ให้พ้นภัย
๗. ไฟก็ไม่ไหม้ทำให้ร้อนได้ พิษต่าง ๆ และสารร้ายรุกรานก็ไม่ ประทุษร้ายทำอันตรายแก่ชีวิตได้



๙. จิตกลับตั้งมั่นได้โดยเร็วพลัน

๑๐. มีผิวน้ำผ่องใส่งาม

๑๑. เป็นผู้มีสติไม่หลงตาย

๑๒. ตายแล้วไปเกิดในพรหมโลก ด้วยเมตตาภานนี้

เมตตาภานิสังส์วิเศษมากต่างๆ ดังว่ามานี้เหตุนี้เราหงหงาย
จะอย่าได้ประมาทในเมตตาภารวนานี้เลย อุตสาหะเจริญเดิน จะได้
ประสบภานิสังส์วิเศษต่างๆ ซึ่งว่ามานี้ เทอญฯ

วิธีเจริญอสุข

องค์ เมื่อจะเจริญอสุข พึงเจริญว่าดังนี้ :

อคุติ อิมสมิ กาเย

ของไม่งามเป็นของปฏิญญาแล้วก็มี
อยู่ในภานนี้

ເກສາ ໂຄມາ ນໍາຂາ ທນຸຕາ

គື່ອ ພມ ຂາ ເລັບ ພັນ ທນັງ

ຕົຈ

ມໍສໍ ນຫາຮູ ອງຽງ ອງຽງມີລຸ່ມ
ວກຖິ່ມ

គື່ອ ເນື້ອ ເວັນ ກະດູກ ເຢືອໃກະດູກ
ນ້ຳມ

ທຫຍ່ ຍກນໍ ກີໂລມກໍ ປິກໍ

គື່ອ ເນື້ອຫວ້າໃຈ ຕັບ ພັງຜິດ ໄດ້ ປອດ

ປປຸພາສໍ

ອນຸຕົ່ມ ອນຸຕຸຄຸນໍ ອຸທຣິຍໍ
ກຣີສໍ

គື່ອ ໄສໄທຄູ ໄສ້ກນ ອາຫາຣິ່ມ່
ອາຫາຣເກ່າ



ปิตุต் เสมุห์ ปุพุโพ โลหิต เสโภ เมโภ	คือ น้ำดี น้ำเสลด น้ำเหลือง น้ำหนอง น้ำเลือด น้ำเหลือง น้ำมันข้น
อสุสุ วสา เขโน สีมานิกา ลสิกา มุตุด	คือ น้ำตา น้ำมันเหลว น้ำลาย น้ำมูก น้ำไขข้อ น้ำมูกขาว
ผนนน	งอกอยู่ตามหนังศรีษะ ดับบ้างขาวบ้าง
ขนนน	งอกอยู่ตามรูมขนทั่วกาย เว้นไว้แต่ ฝ่ามือ ฝ่าเท้า
เล็บนน	งอกอยู่ตามปลายมือ ปลายเท้า
พันนน	งอกอยู่ตามกระดูกกลางข้างบนข้างล่าง สำหรับบดเคี้ยวอาหาร ซึ่งอยู่ด้วย น้ำลายเป็นนิคย์
หนังนน	หุ้มทั่วกาย เอาผิวนอกออกเสียแล้ว มีสีขาว
เนื้อนน	มีสีแดงเหมือนชินเนื้อสัตว์
เอ็นนน	ริงรัดรอบโครงกระดูกไว้ มีสีขาว
กระดูกนน	เป็นร่างโครงค้ำแข็งอยู่ในกาย มีสีขาว
เยื่อในกระดูกนน	มีสีขาวเหมือนยอด hairy ที่เผาไฟอ่อน แล้วใสไว้ในกระบอกไม้ฉะนั้น
เยื่อในสมองศีรษะนน	เป็นยางๆ เหมือนเยื่อในหอยจับแขง
ม้านน	คือแผ่นเนื้อมีสีแดงคล้ำๆ สองแผ่นมี ช้าอันเดียวกัน เหมือนผลมะม่วงสอง



ท่านพระอาจารย์เสาร์ กนุตส์ໂຄ

ผล มีข้าวอันเดียวกัน จะนั่น อยู่ข้าง
ข้ายเคียงกับหัวใจ

เนื้อหัวใจนั้น

มีสีแดง สัมฐานดังดอกบัวศูน ตั้งอยู่
ท่ามกลางอก

ตับนั้น

คือแผ่นเนื้อสองแผ่นสีแดงคล้ำๆ ตั้ง
อยู่ข้างขวาเคียงเนื้อหัวใจ

พังผีคนนั้น

มีสีขาว เหนี่ยวหนังกับเนื้อ เอ็นกับ
เนื้อ กระดูกกับเอ็น ติดกันไว้บ้าง

ไตนั้น

เป็นชิ้นเนื้อสีดำคล้ำเหมือนลินโคล์คำ
อยู่ชายโครงข้างข้าย

ปอดนั้น

เนื้อสีแดงคล้ำ ชายเป็นแฉกปกเนื้อ
หัวใจอยู่ท่ามกลางอก

ไส้ใหญ่นั้น

ปลายข้างหนึ่งอยู่คอหอย ปลายข้าง
หนึ่งอยู่ทวาร ทบไปทบมา มีสีขาว ซุ่ม
ด้วยเลือด ในห้องไส้กับน้ำ มีสีขาว

รากนั้น

คือของที่กลืนกินแล้วสำรองออกนอก
เสียจะนั้น

อาหารเก่า�ั้น

คือของที่กินขังอยู่ในห้องแล้วถ่ายออก
มาจะนั้น

น้ำดีนั้น

เขียวคล้ำๆ ที่เป็นผ้าตั้งอยู่ท่ามกลาง
อก ที่ไม่เป็นผ้าซึมซาบอยู่ในกาย

น้ำเสลดนั้น	มีสีขาวคล้ำๆ เป็นเมือกๆ ติดอยู่กับพื้น ไส้ห้างใน
น้ำเหลือง, น้ำหนองนั้น	มืออยู่ในที่สรีระ มีบาดแผลเป็นตื้น
น้ำเลือดนั้น	มืออยู่ตามขุมในกายแล้วชานอยู่ในกาย
น้ำเหงื่อนั้น	ชานออกตามขุมชนในการล่ำหรือร้อนหรือ กินของเผ็ด
น้ำมันข้นนั้น	มีสีเหลือง ติดอยู่กับหนังต่อเนื้อ
น้ำดานนั้น	ให้หลอกจากตาในการล่ำเมื่อไม่สบาย
น้ำมันเหลวนั้น	เป็นเพลวอยู่ที่พุ่ง เหมือนกับเพลวสุกร
น้ำลายนั้น	ใสบ้างขันบ้าง
น้ำมูกนั้น	เหลวบ้างขันบ้าง เป็นยังออกจากร่างสิ่ง
น้ำไขข้อนั้น	ติดอยู่ตามข้อกระดูก
น้ำมูตรนั้น	เกราะออกจากอาหารใหม่อาหารเก่าฯ
ออยเมว กาย	กายประชุมส่วนเป็นของปฏิกูลนี้นั้นแหล่ง
อุทุร์ ปاختา	เบื้องบนแต่พื้นเท้าขึ้นมา
อโธ เกสมตุถก	เบื้องคั่งแต่ปลายผมลงไป
ตจปริยนติ	มันมีหนังหุ้มอยู่ที่สุดรอบ มันเต็มไปด้วย
ปูรานปุปการสุส	ของไม่สะอาดมีประการต่างๆ มีผิวหนัง
อสุจิใน	เล็บพันหนังเป็นตื้น



ท่านพระอาจารย์เติร์ กนุตส์โซ

เยคุจิ ปฏิกูล

แต่ล้วนเป็นของไม่งาม มีกลิ่นเหม็น
ปฏิกูลน่าเกลียดหมดทั้งลิ้นฯ

อสุกากัมมังกรฐานหรืออสุกสัญญาณนี้ เป็นข้าศึกแก่ราศความ
กำหนดยินดีโดยตรง ผู้ใดมาเจริญอสุกฯ เห็นเป็นของไม่งามในกาย
เห็นกายเป็นของไม่งามปฏิกูลน่าเกลียด จนเกิดความเบื่อหน่าย ไม่
กำหนดยินดี ดับราศ โถะโนะเสียได้ ผู้นั้นได้เชื่อว่าตีมกินชี่งรศคือ
พระนิพพาน เป็นสุขอร่างยิ่ง เหตุนั้น พระพุทธเจ้าจึงได้ตรัสสรรเสริญ
กายคตาสตืออสุกากัมมังกรฐานนี้ว่า “ผู้ใดได้เจริญกายคตาสตินี้ ผู้นั้น^๔
ได้เชื่อว่าบริโภคชี่งรศคือนิพพานเป็นธรรมมิผู้ตายไม่มี” ดังนี้

นิพพานนั้นก็ดับราศโถะโนะโนะนั้นเอง เหตุนั้น เราทั้งหลาย
จะอย่าได้ประมากในกายคตาสตินี้เลย อุตสาหะเจริญเดิด จะได้
ประสบพบพระนิพพานเป็นสุขอร่างยิ่ง เลิศกว่าธรรมหมดทั้งลิ้นฯ

วิธีเจริญมรณสติ

อนึ่ง เมื่อจะเจริญมรณสติ พึงเจริญดังนี้ ว่า :

มรณ ဓมโมมุหิ มรณ อนติโต (ชาวย่าว)

มรณ ဓมມາມහิ มรณ อนติตา (หญิงว่าว)

แปลว่า เรายังความตายเป็นธรรมดากล่วงความตายไปไม่ได้แล้วฯ
ความตายนั้นคือ สิ่งลมหายใจ กายแทรกวิญญาณดับฯ

อนึ่ง พึงเจริญดังนี้ก็ได้ ว่า :

อธุ ชีวิต

ชีวิตของเรามันไม่ยั่งยืน



ธุ่ม มนต์	ความตายของเรามันยิ่งยืน
อาสุสม์ มยา มริตพุพ	เราคงจะตายเป็นแน่
มนต์ปริโยษาน์ เม ชีวิต	ชีวิตของเรามีความตายเป็นที่สุด
ชีวิต เม อนิยต์	ชีวิตของเรามันไม่เที่ยง
มนต์ เม นิยต์	ความตายของเรามันเที่ยงแล้ว

อนึ่ง พึงเจริญดังนี้ก็ได้ว่า :

สพ.เพ สดุดา มร.นุติ ๗	สัตว์ที่ด้วยอยู่เดียวเนื้อก็ได้
มร.สุ. ๗ มร.สุ.ส.เร	ที่ด้วยดับสูญไปแล้วก็ได้ จักตายต่อไป ช้างหน้าก็ได้
ต.เกวahn มร.สุ.สามิ	เรา ก็จักตายดับสูญไป เช่นนี้เหมือน กันนั้นแหละ
น.ตุติ เม เอตุต สำ.ส.โย	ความสังสัยในความตายนี้ไม่มีแก่เราฯ เราไม่สังสัยในความตายนี้แล้วฯ

เหตุนั้น เราจงเร่งขวนขวยก่อสร้างบุญกุศลซึ่งเป็นที่พึงของตน
เสียให้ได้ทันที่ยังมีชีวิตอยู่นี้เกิด อาย่าให้ทันความตายมาถึงเข้า ถ้า
ความตายมาถึงเข้าแล้ว จะเสียทีที่ได้มานะเกิดเป็นมนุษย์พบพระพุทธ
ศาสนาที่เดียว

ผู้ได้ได้เจริญมรณสติ นึกถึงความตาย ได้เห็นจริงจนเกิดความสั่งเวช ได้ ผู้นั้นย่อ้มไม่เนาในชีวิต ละอาลัยในชีวิตเสียได้ เป็นผู้ไม่ประมาท รับร้อนปฏิบัติ ละบาปบำเพ็ญบุญกุศล ชั่วระตอนให้เป็นผู้

บริสุทธิ์โดยเร็วพัลลน เผรະเหตุนั้น พระพุทธเจ้าจึงตรัสสรวสิญ
มรณสติที่บุคคลเจริญทำให้มากนี้ ว่ามีผลานิสงส์ใหญ่ยิ่งมากนัก นับ
เข้าในพระนิพพาน เป็นธรรมที่ผู้ด้วยไม่มี ดังนี้ มรณสติมีผลานิสงส์
มากอย่างนี้ฯ

อนึ่ง พระพุทธเจ้าก็ตรัสสั่งสอนไว้ ให้คิดถึงความตายให้ได้
ทุกวันๆ มาในอภินหนปัจจุบันนี้ เหตุนั้น เราทั้งหลายจงอุตสาหะ
เจริญมรณสติ คิดถึงความตายให้เห็นชัดจนเกิดความสั่งเวชให้ได้ทุก
วันๆ เดิม จะได้ประสบผลานิสงส์ที่วิเศษเป็นเหตุไม่ประมาทในการ
ก่อสร้างบุญกุศล ซึ่งเป็นที่พึงขอองค์ฯ

ที่นีก็ถึงคุณพระรัตนตรัย แลเจริญเมตตาแลอสุขะแลมรณสติ
ทั้ง ๔ ออย่างเช่นว่ามานี้ ท่านกล่าวว่าจตุรารักษ์ เพาะเป็นธรรมป้องกัน
ปักษของรักษาผู้ที่เจริญนั้น ให้พ้นจากทุกข์ภัยอันตรายวิบัติทั้งสิ้นได้
แลเป็นทางสวรรค์แลนิพพานด้วย เหตุนั้น เราทั้งหลายจงอุตสาหะ
เจริญให้ได้ทุกวันๆ เดิม ออย่าให้ขาดได้เลย จะได้เป็นความดีความชอบ
อย่างยิ่งของเรา ที่ได้มามากเป็นมนุษย์pubพระพุทธศาสนาฯ เทอญ

นี้วิธีเจริญจตุรารักษ์ ต่อนี้ไปเป็นการเจริญวิปัสสนา

เมื่อเจ็บไข้หรือเมื่อจะตาย พึงศึกษาทำไว้ในใจดังนี้ว่า :

อาทุรกายสุสมेष्टि

เมื่อกายของเราอาศัยกระบวนการกระวายอยู่
ด้วยทุกข์เวทน

จิตต์ อนาคต ภวสุสติ

จิตของเรางักไม่อาศัยเดือดร้อนไปตาม
กาย



ภิทุราย กาโย

กายนี้มันจักแตก

วิราคธรรมมุ่ง วิญญาณ

วิญญาณจิตผู้รู้แจ้งนี้มันจักดับไป เป็น
ของไม่เที่ยง เป็นทุกข์ ไม่ใช่ของเรานะ ไม่ใช่
เรา ไม่ใช่ตัวไม่ใช่ตน ช่างมันเดิดๆ

อนิจจา สงฆา

เพราะสังขารคือร่างกายจิตใจนี้มันไม่
เที่ยงเกิดขึ้นแล้วแตกดับไปเป็นธรรมชาติ
ของมันอย่างนั้นเอง

ต่ำเกิด ลพغا

ความเที่ยงยั่งยืนอยู่นั้นจะเพียงได้มาแต่
ไหน ในสังขารคือร่างกายจิตใจเหล่านี้
เล่าฯ

อนึง พึงเห็นจริงแจ้งชัดด้วยปัญญา ดังนี้ว่า :

เปล่า ไม่มีครรภ์เกิด ไม่มีครรตราย รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ
ขันธ์ ๕ มันเกิด ขันธ์ ๕ มันแตกไปต่างหาก ไม่ใช่ของเรานะ ไม่ใช่เรา ไม่ใช่
ตัวไม่ใช่ตน ขันธ์ ๕ ต่างหาก ช่างมันเดิด

เปล่า ไม่มีครรภ์เกิด ไม่มีครรตราย จักชื่อสตมานชิวหายใจ
อายุต้นะ ๖ มันเกิดขึ้น อายุต้นะ ๖ มันดับไปต่างหาก ไม่ใช่ของเรานะ
ไม่ใช่เรา ไม่ใช่ตัวไม่ใช่ตน อายุต้นะ ๖ ต่างหาก ช่างมันเดิด

เปล่า ไม่มีครรภ์เกิด ไม่มีครรตราย ติน น้ำ ไฟ ลม อากาศ วิญญาณ
ธาตุ ๖ มันเกิดขึ้น ธาตุ ๖ มันแตกไปต่างหาก ไม่ใช่ของเรานะ ไม่ใช่เรา
ไม่ใช่ตัวไม่ใช่ตน ธาตุ ๖ ต่างหาก ช่างมันเดิด

เปล่า ไม่มีครรภ์เกิด ไม่มีครรตราย นามรูปมันเกิดขึ้น นามดับรูป
แตกไปต่างหาก ไม่ใช่ของเรานะ ไม่ใช่เรา ไม่ใช่ตัวไม่ใช่ตน นามรูปต่างหาก

ช่างมันเดิด

อนึง เมื่อเกิดก็ไม่ได้อาจะไรมา เมื่อตายก็ไม่ได้อาจะไรไปเข้าของที่มีวิญญาณแล้วไม่มีวิญญาณหมดทั้งสิ้น เป็นของกลางสำหรับแผ่นดิน ไม่ใช่ของใคร ช่างมันเดิดฯ

เมื่อพิจารณาด้วยปัญญา เห็นจริงแจ้งชัดอย่างว่ามานี้แล้ว จิตก็ไม่อាមูร์เดือดว้อนไปตามกายที่กระวนกระวายอยู่ ด้วยทุกๆ เวทนา

อนึง ก็ไม่อាមัลัย พัวพันติดข้องอยู่ในเข้าของเหล่านั้นหมดทั้งสิ้น ด้วยความที่เห็นจริงแจ้งชัดดังนี้ฯ

เมื่อปฏิบัติใจทำได้อย่างนี้ ขณะหนึ่งครู่หนึ่งนั้นก็ได้ ใจเชื่อว่า ตีมกินซึ่งรสคือพระนิพพาน เป็นธรรมที่ผู้ตายไม่มี เป็นอันได้ประสบพระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วยน้ำใจ ในขณะหนึ่งนั้นครู่หนึ่งนั้น เพราะพระองค์ทรงตรัสไว้ว่า ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นเราผู้ถูกติดดังนี้ฯ

อนึง พึงพิจารณาด้วยปัญญา ให้เห็นจริงแจ้งชัดดังนี้ว่า :

รูป อนิจจ

รูปเป็นของทรุดโทรมไม่เที่ยง เกิดขึ้นแล้ว แตกทำลายไป ดังพองน้ำก้อนใหญ่ตั้งขึ้น แล้วแตกละเอียดเป็นน้ำไปฉะนั้น

เวทนา อนิจจ

ความสนหายแล้วไม่สนหายแล Ayrıca อยู่ที่วิญญาณรู้แจ้ง มันไม่เที่ยง เกิดขึ้นแล้ว ดับไป ดังต่อมน้ำ ตั้งขึ้นใส่ แล้ว แตกไปโดยเร็วฉะนั้น

สมญา อนิจจ

ความสำคัญจำหมายไว มันไม่เที่ยง pragjñāxīnแล้วหายไป ดังพยับแಡดเข้า ใกล้แล้ว หายไปหมดไม่ pragjñāฉะนั้น

สุขารา อนิจจา

ความคิดเป็นเครื่องตกแต่งจิตที่เป็นบุญ
แลเป็นบาป มันไม่เที่ยง เกิดขึ้นแล้วดับ
สูญไป ไม่มีแก่นสารอันใด ดังต้นกล้าวัย
ฉะนั้น

วิณณาณ อนิจจ์

จิตผู้รู้แจ้งอารมณ์ มันไม่เที่ยง เกิดขึ้น
หลอกลวงให้สัตว์ลุ่มหลง ว่าของเราว่า
เรา ว่าตัว ว่าตน แล้วดับไป ดังมารยา
หลอกลวงให้ลุ่มหลง เมื่ອនกະเล่นกล
ฉะนั้น

รูป อนดุดา

รูปเป็นของทรุดโทรม ไม่ใช่ตัว ไม่ใช่ตน

เวทนา อนดุดา

สุขทุกข์อุเบกษาเฉยๆ ที่วิญญาณรู้แจ้ง^๑
ไม่ใช่ตัว ไม่ใช่ตน

สมญา อนดุดา

ความสำคัญจាหมายไว้ ไม่ใช่ตัว ไม่ใช่ตน

สุขารา อนดุดา

เจตนาเป็นเครื่องตกแต่งจิตที่เป็นบุญแล
เป็นบาป ไม่ใช่ตัว ไม่ใช่ตน

วิณณาณ อนดุดา

จิตผู้รู้แจ้งอารมณ์ ไม่ใช่ตัว ไม่ใช่ตน

สพเพ สุขารา อนิจจา

ธรรมที่ปัจจัยตกแต่งสร้างขึ้น คือ รูป
เวทนา สัญญา สังหาร วิญญาณ หมวด
หั้งสัน มันไม่เที่ยง เกิดขึ้นแล้วแปรปรวน
ตกดับไป



ท่านพระอาจารย์เสาร์ กนกสโต

สพุเพ ธรรมชาติ อนดุดา

ธรรมทั้งสิ้น ไม่ใช่ด้วย ไม่ใช่ตน ไม่ใช่สัตว์
ไม่ใช่บุคคล ไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรา เพราะ
ว่าด้วยตนสัตว์บุคคลไม่มี มีแต่รูป เวทนา
ลัญญา สังขาร วิญญาณ เป็นตัวทุกชีว และ
มีทุกชีว ดับหมด คือพระนิพพาน และมี
สภาวะธรรมอย่างหนึ่งอย่างหนึ่งไปต่างหาก
ไม่มีใครผู้ใดผู้หนึ่ง

เมื่อพิจารณาด้วยปัญญาเห็นจริงแจ้งชัดว่า เราเข้าสัตว์บุคคลด้วย
ตนไม่มีดังนี้แล้ว ก็ปล่อยวางเสียได้ไม่ถือว่าของเรา ว่าเรา ว่าด้วยตน
จะสักภายในที่ภูมิได้ ในขณะหนึ่งครู่หนึ่งนั้นก็ตี ก็ได้ซื้อว่าดีมกินซึ่งรศีอ
พระนิพพาน เป็นธรรมที่ผู้ด้วยไม่มี แล้วได้ประสบพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ด้วยน้ำใจ ในขณะหนึ่งครู่หนึ่งนั้น เพราะพระองค์ทรงตรัสไว้ว่า ผู้ใด
เห็นธรรม ผู้นั้นเห็นเราผู้ดูถูก ดังนี้

อนึ่ง เมื่อพิจารณาด้วยปัญญาเห็นจริงชัดว่า เราเข้าสัตว์บุคคล
ด้วยตนไม่มีดังนี้แล้ว ใจกับริสุทธิ์เป็นสุขใหญ่ยิ่ง ทุกข์โทหนั้นสับแคน
เครื่องร้อนใจก์ดับเสียได้ คุณคือใจริสุทธิ์ของพระพุทธเจ้า และคุณ
พระธรรมที่ดับเพลิงเครื่องร้อนใจได้ แล้วคุณพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คือ
ลักษณะเครื่องเคร้าหมองเสียได้ ก็ยอมประภากฎีห์ในใจของตน เป็นผู้มี
ความเชื่อความเลื่อมใส หยั่งลงมั่นในคุณพระรัตนตรัย เป็นอันได้ถึง
ธรรมทั้งสามนี้ เป็นที่พึ่งของตนด้วยตี ด้วยปัญญาที่มาพิจารณาเห็น
ชีวสภาวะธรรมทั้งสิ้นเป็นอนดุดา ดังว่ามานี้ฯ

ก็วิปัสสนานี้ มีผลอานิสงส์ใหญ่ยิ่งกว่าทานศิลพรหมวิหาร
 Kavanaugh ย้อมทำผู้ที่เจริญนั้นให้มีสติ ไม่หลง ทำกาลกิริยา มีสุคติภาพคือ

มนุษย์และโลกสวรรค์เป็นที่ไปในเบื้องหน้า นี้ว่าโดยยังไม่บรรลุมรรคผล ทำให้แจ้งชีงพระนิพพาน ถ้าอุปนิสัยมรรคผลมี ก็ย่อมทำผู้นั้นให้บรรลุ มรรคผลทำให้แจ้งพระนิพพานได้ ในชาตินี้นั้นเทียว

อนึ่ง เมื่อเกิดก็ไม่ได้อาจะไรมา เมื่อตายก็ไม่ได้อาจะไรไปทัพย์ สมบัติเข้าของเงินทองหมดทั้งสิ้นไม่ใช่ของเรา เป็นของกลางสำหรับ แผ่นดิน ตายแล้วทั้งเสียหมด เอาไปก็ไม่ได้ อย่าหลงมัวมาไปเลย แต่ ความแก่ความเจ็บความตายนี้ เป็นของๆ เราแท้หนนี่ไม่พ้น เหตุนั้น เรา จงอุตสาหะรับเร่งการก่อสร้างบุญกุศล ซึ่งเป็นที่พึงของตน จงอุตสาหะ บำเพ็ญศีล และเจริญจตุරัรักษ์แล้วปัสสนา ซึ่งวามนี้เป็นทางสวรรค์แล้ว นิพพานเด็ด ติกว่าประกอบกิจอื่นๆ ที่ไม่เป็นประโยชน์แก่ตน เตรียม ตัวไว้รอความตายเด็ดติกว่า เพราะเราจะต้องตายเป็นแน่ แต่ไม่รู้ว่า เมื่อไร

อนึ่ง ยกนักที่จะได้เกิดเป็นมนุษย์ เพราะต้องตั้งอยู่ในธรรม ของมนุษย์ คือศีล ๕ และกุศลกรรมบด ๑๐ จึงจะได้มาเกิดเป็นมนุษย์ ชีวิตที่เป็นมานี้ก็ได้ด้วยยกยิ่งนัก เพราะอันตรายของชีวิตทั้งภัยใน ภายนอกกาย มีมากต่างๆ กาลที่ได้ฟังธรรมของสัตบุรุษ คือพระสัมมา สัมพุทธเจ้า ก็ได้ด้วยยกยิ่งนัก เพราะกาลที่เปล่า่ว่างอยู่ไม่มี พระพุทธเจ้าเกิดขึ้นในโลกยีดยาวนานนัก บางคบบางสมัย จึงจะมี พระพุทธเจ้าเกิดขึ้นในโลก สักครั้งสักคราวหนึ่ง เหตุนั้น เราทั้งหลาย พึงอยู่ด้วยความไม่ประมาทดีด อย่าให้เสียที่ที่ได้มาเกิดเป็นมนุษย์ พบพระพุทธศาสนานี้เลยฯ

ขอท่านผู้สัตบุรุษที่ได้รับหนังสือนี้ไป จงอ่านให้ได้ทุกวันๆ เดิด เมื่ออ่าน จงตรวจสอบตามไปให้ได้ความเห็นจริง เมื่อได้ความเห็นจริงแล้ว ก็เป็นอันได้ประสบพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ด้วยน้ำใจฯ



ท่านพราอชาจาร์เจร์ กูโนน

อนึ่ง ก็เป็นอันได้จริงภารนามยุคคล มีผลให้ญี่เลิศ เกิดขึ้นแก่ ตนด้วย เพราะทำความเห็นจริงให้เกิดขึ้นในจิตใต้นี้ จึงเป็นภารนามยุคคลมีผลเลิศ ถ้ากิจกรรมมีมาก ไม่มีโอกาสที่จะอ่านแล้ว เมื่อจะนอน พึ่งอ่านเสียก่อน จนหนึ่งแล้วจึงนอน ก็จะได้เป็นนิพัทธ์ยุคคล มีผลเลิศ เกิดแก่ตนทุกวันๆ เพราะภารนามยุคคลนี้ พระพุทธเจ้าทรงตรัส สรรเสริญ ว่ามีผลให้ญี่ก่อว่าทานแล้ว ในสูตรมีเวลามะสูตรเป็น ตัวอย่าง เหตุนั้น ควรที่เราทั้งหลายจะพึงไม่ประมาทในภารนามยุคคล นี้ อุตสาหะเจริญให้ได้ทุกวันๆ เทอญฯ

ต่อไปนี้ปกิรนกากาซึ่งเป็นสุภาษิต

ว่าด้วยคนที่พระพุทธเจ้าทรงตรัสรู้เดียนไว้ มีอยู่ ๔ จำพวก

พวก ๑ เป็นอยู่เหมือนคนตายเสียแล้ว พวกนี้ อาศัยคนที่ ประมาทปล่อยสติเสีย ไม่คิดถึงแก่ถึงเจ็บถึงตายทั้งบุญทั้งกุศลเสียหมด

พวก ๒ มีตาดื้อยู่เหมือนคนตายอดเสียแล้ว พวกนี้ อาศัยตา คือปัญญาที่รู้จริงเห็นจริงไม่มี หลงไปตามสมมติที่ไม่จริง

พวก ๓ มีเงินทองทรัพย์สมบัติมาก ก็เหมือนคนจน พวกนี้ อาศัยอริยทรัพย์ ๗ มีศรัทธาแล้วเป็นต้นไม้มี เป็นคนจนในธรรม วันยังนี้

พวก ๔ ปฏิบัติอยู่ในศาสนา นี้ กลับกลายเป็นคนนอกศาสนา นี้ ไปเสียไม่รู้ตัว พวกนี้ อาศัยปฏิบัติผิดจากศาสนาคำสั่งสอนของ พระพุทธเจ้า

เมื่อรู้อยู่อย่างนี้แล้ว จะปฏิบัติให้ดีเด็ด อย่าให้เหมือนคน ๔ จำพวก ที่พระพุทธเจ้าทรงตรัสรู้เดียนไว้อย่างว่ามานี้เลย จะได้ไม่



เลี้ยงที่เกิดมาเป็นมนุษย์พบพระพุทธศาสนาฯ

อนึ่ง คนโง่คนหลงมือก ๔ จำพวก

พวก ๑ ตัวของตัวไม่รัก ไปหลงรักคนอื่นมากกว่าตัว นี้ก็เป็นคนโง่คนหลง ไม่รู้ตัวของตัวว่าเป็นที่พึงแก่ตัว

พวก ๒ สิ่งของที่จะนำไปได้ ไม่ขวนขวยหา หลงชวนชวยหา แต่ของที่ดายแล้ว ทิ้งเสียหมดเอาไปไม่ได้ นี้ก็เป็นคนโง่คนหลง

พวก ๓ หาเข้าของที่เอาไปได้ แต่ไม่เลือกหา ขานเอารัดของที่ข้าว คือนาปอกุศลติดตนไปเสวยทุกช่วงภัยหน้า นี้ก็เป็นคนโง่คนหลง

พวก ๔ อยากได้ความสุขสำราญ ทางเดียนฯ ที่จะเดินไปได้ ความสุขมีอยู่ ไม่เดิน หลงไปเดินทางราก กลับได้ทุกรูปไม่ได้สุขตามประสงค์ นี้ก็เป็นคนโง่คนหลง

ทางเดียนนั้นคือกุศลกรรมบด ๑๐ กุศลกรรมบด ๑๐ นั้น คือ

บริสุทธิ์กาย ๗ ไม่เบียดเบี้ยนสัตว์ฆ่าสัตว์ ที่ ๑ ไม่ฉ้อลักเข้าของฯ เข้า ที่ ๒ ไม่ประพฤติผิดในกาม คือล่วงประเวณี หรือเว้นเมตุนเสีย ที่ ๓

และความบริสุทธิ์วาจา ๕ คือ พูดจริงไม่ปดใคร ที่ ๑ ไม่พูดส่อเสียดยุยงให้เข้าแตกร้าว ที่ ๒ ไม่พูดหยาบช้าด่าว่าผู้ใด ที่ ๓ พูดเป็นประโยชน์เป็นธรรมเป็นวินัย ที่ ๔

แลบริสุทธิ์ใจ ๓ ไม่เพ่งมุ่งเอาของฯ ใคร ที่ ๑ ไม่คิดประทุษร้ายใคร ที่ ๒ เห็นชอบไม่ผิดจากความจริง ที่ ๓

นี้เป็นกุศลกรรมบด ๑๐ เป็นทางเดียนไปยังสุคติ คือมนุษย์โลก สวรรค์

ทางกรณั้น คือ อกุศลกรรมบด ๑๐ อกุศลกรรมบด ๑๐ นั้น คือ ความไม่บริสุทธิ์กาย ๗ ไม่บริสุทธิ์วาจา ๕ ไม่บริสุทธิ์ใจ ๓ นี้เป็นอกุศล



ท่านพระอาจารย์เสาร์ กนกสโตร

กรรมบท ๑๐ เป็นทางรักไปยังทุกดีอย่างไร

เมื่อรู้อยู่อย่างนี้แล้ว ก็อย่าเพิ่งปฏิบัติให้เหมือนคนโง่คนหลง
จะ จำพวกอย่างว่ามานี้เลย จะได้ไม่เสียที่ประสบพบพระพุทธศาสนา
นี้ฯ

อนึ่ง เกิดเป็นคน ให้พึงรู้จักคนดีคนชั้น ถ้าไม่รู้จักแล้ว ยากอยู่ที่
จะได้สุข กลับจะได้ทุกข์เดือดร้อนภัยหลังเสียอีก ด้วยความโง่ที่ไม่รู้จัก
คนดีคนชั้นนั้นนั้นแล เพราะพระพุทธเจ้าพระองค์ทรงตรัสไว้ว่า เหตุที่
จะไปอนาคตของสัตว์ที่โง่ไม่รู้จักคนดี มืออยู่ ๕ จำพวก

จำพวก ๑ คนดีๆ มีคุณควรสรรเสริญกลับไปตีเตียนเขา

จำพวก ๒ คนชั้นไม่ดีควรตีเตียนกลับไปสรรเสริญเขา

จำพวก ๓ คนที่มีคุณควรเลื่อมใสไม่เลื่อมใส

จำพวก ๔ คนที่มีโทษทุจริตปฏิบัติผิดไม่ควรเลื่อมใสหลงไป
เลื่อมใส

ทั้งนี้ก็เพราะเหตุหลงเป็นคนโง่ไม่รู้จักคนดีคนชั้น จึงจะไม่พ้น
จากทุกข์ในอนาคต เพราะมาประกอบเหตุที่จะไปอนาคต ๕ อย่าง ที่
พระพุทธเจ้าทรงตรัสไว้อย่างว่ามานี้ฯ

อนึ่ง เกิดมาเป็นคน ให้พึงรู้จักที่พึงที่อาศัยของตน ถ้าไม่รู้จักที่
พึงที่อาศัยของตนแล้ว ไม่พันทุกข์ไม่ได้สุขเช่นเมley ที่พึงที่อาศัยของ
ตนนั้น ไม่ใช่สิ่งอื่น คือบุญกุศลสุจริตความชอบนั้นเอง จ้าไว้เกิด อย่า
ประมาทเลย จงอุตสาหะก่อสร้างการบุญกุศลสุจริตนั้น ให้เกิดให้มีขึ้น
ในสัมดานของตนเด็ด จะได้ความสุข พ้นจากทุกข์ภัย สมดังความหวัง
ของตนฯ

อนึ่ง เกิดเป็นคน ให้พึงตั้งตนไว้ชอบ อย่าพึงตั้งตนไว้ผิด ถ้าตั้ง

ตนไว้ผิด ประพฤติทุจจิความชั่วอยู่แล้ว ไม่แคล้วอภัย ไม่ได้ความสุข ไม่พ้นจากทุกข์ได้เลย เสียที่ที่ได้มาเกิดเป็นมนุษย์พบพระพุทธศาสนา นี้ที่เดียว ตั้งตนไว้ซ่อนนั้น คือทำตนให้ประกอบด้วยศรัทธา ศีล สุต ใจจะ ปัญญา จึงจะได้ความสุข พ้นจากทุกข์ สมดังความหวังของตนได้ นั่นเลย

อนึ่ง เกิดมาเป็นมนุษย์ ด้วยอำนาจธรรมของมนุษย์ ที่ตนได้ สร้างสมมาแล้ว ถ้าไม่ตั้งอยู่ในธรรมของมนุษย์ได้แล้ว ยากอยู่ที่จะได้ มาเกิดเป็นมนุษย์อีกในภายหน้า ก็ธรรมของมนุษย์นั้น อย่างน้อยคือ ศีล ๕ อย่างใหญ่คือกุศลกรรมบท ๑๐ นี้ เป็นธรรมของมนุษย์แท้ จำไว้ เกิด จงอุตสาหะปฏิบัติให้ดี ทำให้บริบูรณ์ ในศีล ๕ และกุศลกรรมบท ๑๐ เดิม จะได้มาเกิดเป็นมนุษย์ และได้สุคติโลกสวรรค์ เสวยความสุข เกษมสำราญ

อนึ่ง เกิดเป็นคน เมื่อต้องการสุขประโยชน์แก่ตนแล้ว พึงมีสติ ระวังไว้ให้ดี อย่าหลงไปตามลมปากพูดของคน เพราะว่าลมปากพูดนั้น มันล่อลงให้ลุ่มหลงเสียคนวุ่นวายไป เชาก็ยอมว่าอยู่ว่า : ลมแรงมัน ไม่แรงเหมือนลมปากพูด

อนึ่ง เมื่อจะไคร่พบพระพุทธเจ้าแล้ว จงศึกษาองค์น้ำของ จริงให้ได้เกิด อย่าหลงไปตามสมมติของโลกที่ไม่จริง ถ้าหลงไปตาม สมมติของโลกที่ไม่จริงแล้ว ไม่ได้พบพระพุทธเจ้าเลย พระพุทธเจ้าไม่ อยู่ที่ไหนอยู่ที่รู้เห็น ซึ่งธรรมเป็นของจริงในใจนั้นเอง เพราะพระองค์ ทรงตรัสไว้ว่า ผู้ใดเห็นธรรมของจริง ผู้นั้นเห็นเราผู้ตถาคตดังนี้ฯ

อนึ่ง เมื่อปราถนาจะออกจากทุกข์ ทำให้แจ้งชีงพระนิพพาน แล้ว ก็จะทำให้บริบูรณ์ในศีลสมาริและริษยาปั๊สสนา พิจารณา สังขารให้เห็นจริงตามลักษณะที่ไม่เที่ยง เป็นทุกข์ เป็นอนัตตาเดิม



ท่านพระอาจารย์เสาร์ กนกสีโต

ถ้าไม่รู้เท่าต่อสังขาร หลงไปตามสังขารแล้ว ไม่พันทุกข์ ทำให้แจ้งชีว
พระนิพพานได้เลย เพราะสังขารเหล่านั้น มันหลอกหลวงให้ลุ่มหลง
อยู่เป็นนิตย์ สัตว์ที่ลุ่มหลงอยู่เหล่านั้น จึงมีแต่ความรัก ความชั่ว รุ่ม
ร้อนอยู่ด้วยเพลิงกิเลสถ่ายเดียวเท่านั้นๆ

อนึ่ง ความหลงของสัตว์มีอีก ๔ อย่าง คือหลงรัก หลงชัง หลง
ถือตัวถือตน หลงกลัวภัยต่างๆ ความหลง ๔ อย่างนี้คือตัวอวิชชา
ความหลงที่ไม่รู้แจ้งเห็นจริงในสังขารที่ไม่เที่ยงเป็นทุกข์เป็นอนัตตาฯ

อนึ่ง วิบัติม{o}ยุ ๖ อย่าง คือ วิบัติคติ วิบัติกาล วิบัติประเทศ วิบัติ
ตรากุล และวิบัติอุปธิคือร่างกายแล้วติกิจ្យิความเห็นผิด

พระพุทธเจ้าเกิดขึ้นในโลก แสดงธรรมนำสัตว์ออกจากทุกข์ได้
ไปเกิดเสียในอนายมีเดียราตนกำเนิดเป็นต้น อย่างนี้ วิบัติคติ

มาเกิดในมนุษย์โลกนี้แล้ว ไม่มีพระพุทธศาสนาเป็นกาลว่างเปล่า
พระพุทธเจ้าไม่เกิดในโลกมีด อย่างนี้ วิบัติกาล

พระพุทธเจ้าเกิดขึ้นในโลกแล้ว พระพุทธศาสนาไม่แพร่ไปใน
ประเทศทั้งสิ้น ประเทศในแผ่นดินมีมากนัก ประเทศใดที่ไม่มีพระพุทธ
ศาสนาไปเกิดในประเทศนั้น อย่างนี้ วิบัติประเทศ

มาเกิดในประเทศที่มีพระพุทธศาสนาแล้ว ประเทศนั้นมีตรากุล
มาก ที่เป็นสัมมาทิภูริคิม ไปเกิดในตรากุลที่เป็นมิจฉาทิภูริเสีย อย่าง
นี้ วิบัติตรากุล

เกิดในตรากุลที่เป็นสัมมาทิภูริแล้ว เป็นคนหุหนวกตาบอด เป็น
งอย เป็นเปลือย เป็นบ้า เป็นใบเสียจิตไป อย่างนี้ วิบัติอุปธิคือร่างกาย

เกิดในตรากุลที่เป็นสัมมาทิภูริแล้ว บริบูรณ์ด้วยอุปธิร่างกาย
ไม่เป็นคนหุหนวกตาบอด ไม่เป็นงอยไม่เป็นเปลือย ไม่เป็นบ้าไม่เป็นใบ
บริบูรณ์ด้วยอุปธิร่างกายแล้ว ไปส่องเสพคนที่เป็นมิจฉาทิภูริ ก็



กล้ายเป็นมิจชาทิภูมิไปเลี่ย อย่างนี้ วินดิทภูมิเห็นผิด

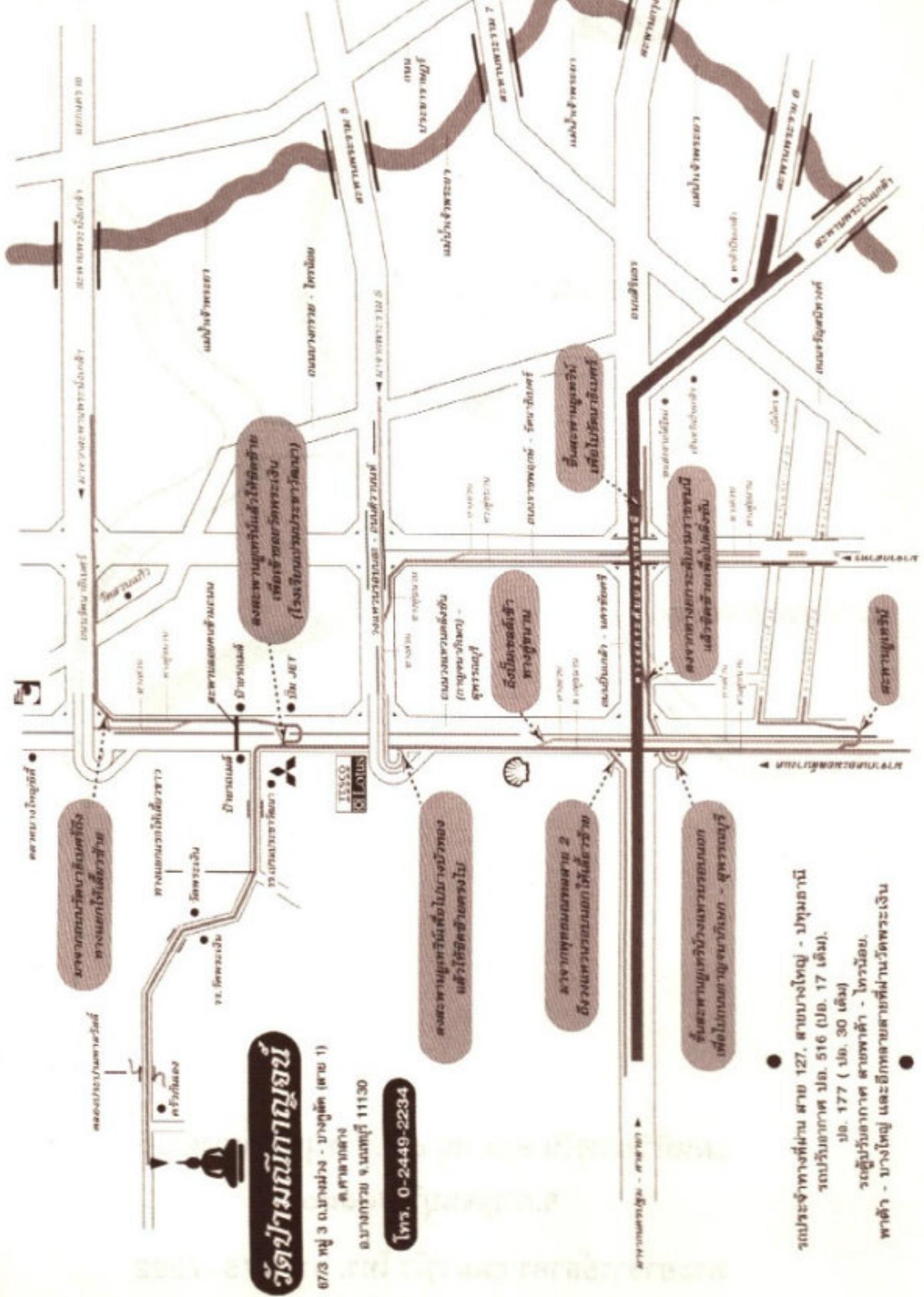
เราทั้งหลายพ้นจากวินดิ ๖ ประการดังว่ามานี้ เป็นลากของเรา แล้ว ความเป็นมนุษย์อันเรารได้ด้วยตีแล้ว เพราะบุญกุศลของเรามี ได้ ก่อสร้างไว้ในชาติก่อนแล้ว จึงได้พ้นจากวินดิ ๖ ประการนี้ ควรเราทั้ง หลายจะพึงยังกุศลสุจิตความชอบที่เป็นที่พึงของตน ให้ถึงให้พร้อม บริบูรณ์ด้วยตีเดียว

อนึ่ง สมบัติเข้าของเงินทองหมอดทั้งสิ้น เป็นของกลางสำหรับ แผ่นดิน ไม่ใช่ของใคร ไม่มีผู้ใดเป็นเจ้าของ ใครคิดได้อย่างนี้ ผู้นั้น คล้ายกับพระโสดาบัน คิดไม่ได้ ให้ไปคู่เอาที่ป้าข้าเดิม อะไรๆ ทั้งสิ้น ทิ้งเสียหมอดเอาไปไม่ได้ สูญเปล่า เหลืออยู่แต่กระดูกอย่างเดียวเท่านั้น นี้เป็นของแท้ของจริง จำไว้เด็ด

เราทั้งหลายเกิดมาเมื่อกรรมอย่างเดียวนั้นแลเป็นของฯ ตัว อย่า มัวเมานะลงหานาปกรรมความชั่วเพระสมบัติเข้าของเงินทองที่ดาย แล้วทิ้งเสีย เอาไปไม่ได้ แต่นาปกรรมความชั่วที่ทำไว้นั้น ยอมติดตัวไป ให้ผลได้ทุกข์ภัยหน้าอย่างนี้ ไม่ตีเลยแก่เราทั้งหลาย เสียทีที่เกิดมา เป็นมนุษย์พบพระพุทธศาสนาที่เดียว นี้เป็นสุภาษิตสั้งสอนไว้ด้วย กรุณา หวังจะให้ปฏิบัติให้สุขพ้นจากทุกข์อย่างเดียว

พระพุทธศาสนานี้หากาย จะได้ประสบด้วยยากยิ่งนัก เหตุ นี้เราทั้งหลายจงมีสติอุตสาหะก่อสร้างบุญกุศลสุจิต ความชอบ ซึ่ง เป็นที่พึงของตน ให้ถึงพร้อมให้บริบูรณ์ด้วยตี ด้วยความไม่ประมาณ เดิดฯ

..... จบคราวกักษัมมภูฐาน แต่เท่านี้.....



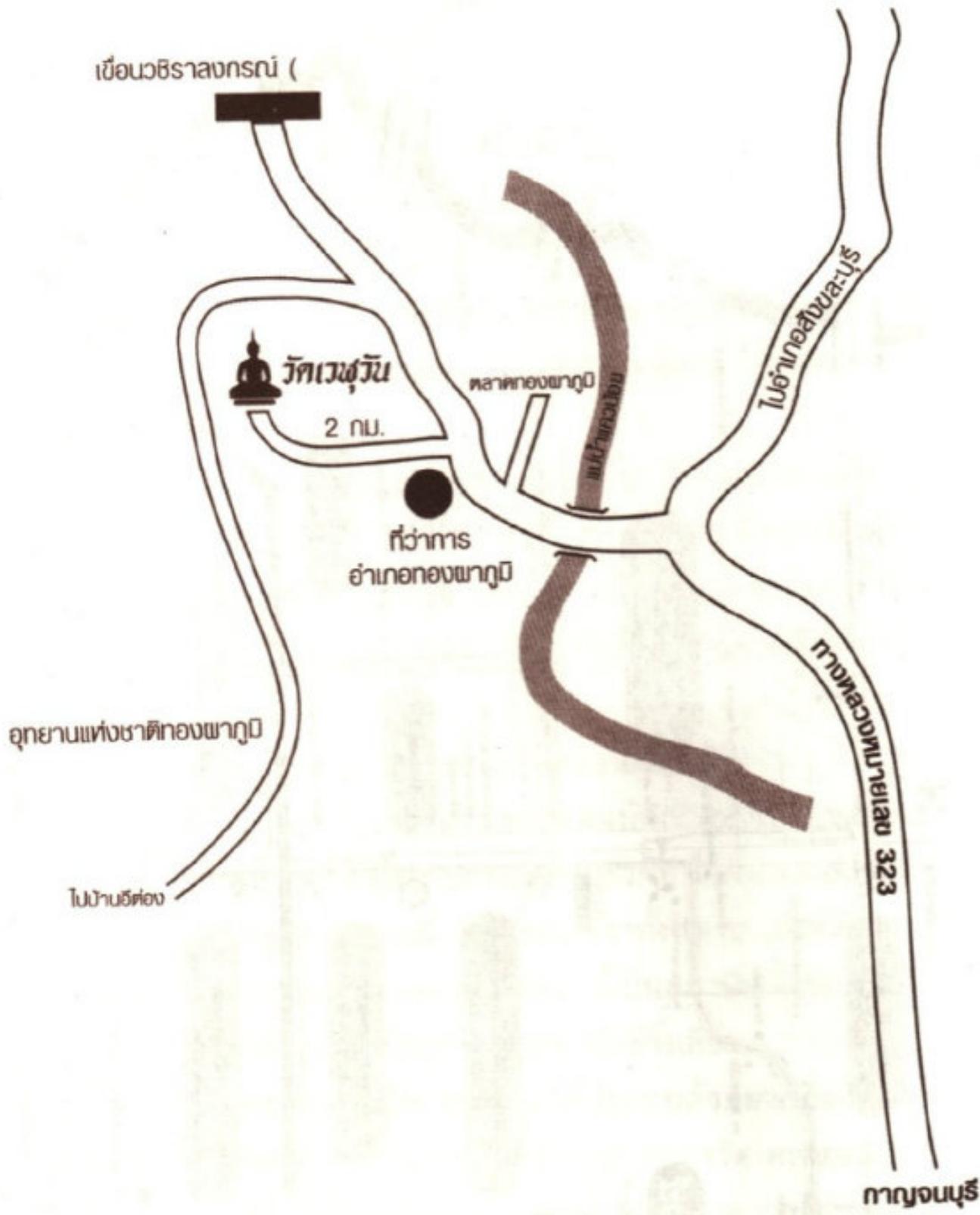
● ทางประดิษฐาทางที่ม่าน สาย 127, สายบางไห่ย - บุตงมาน
ริบบันสายรถบัส บก. 516 (บก. 17 เส้น).
บก. 177 (บก. 30 เส้น)
● วัดศรีรัตนาราชา สายพาร์ค - ไห้วังย.
พาร์ค - บางไห่ย และอีกสองเส้นทางที่ฝั่งขวาเดิน

07/3 หลัง ๓ บ้านเดียว - บ้านเดียว (ถนน ๑)

หมู่บ้านชาว ๔ บ้านเดียว

โทร. 0-2449-2234

ເບື້ອນວິຊາລົງກຣນີ (



ແຜນທີ່ວັດເວັບພຸວັນ ๓/๓ หมຸ່ ១ ຕ.ທ່ານນຸ່ນ ອ.ກອງພາກຟີ
ຈ.ກາญຈັນບູຮ ๗/๑๖๙

ພຣະອາຈາຣຍສາຄຣ ພຸມມາງູໂທ ໂທຣ. 01-375-7222
ພຣະອາຈາຣຍອໍານາຍ ຈິຕຸຕສັງວໂຣ ໂທຣ. 06-069-8893



พระพุทธศาสนา^{นี้} หายาก

จะได้ประสบด้วยยากยิ่งนัก เหตุนั้นเราทั้งหลาย

จงมีสติอุตสาหะก่อสร้างบุญกุศลสุจริต

ความชอบ ซึ่งเป็นที่พึงของตนให้ถึงพร้อม

ให้บริบูรณ์ด้วยดี

ด้วยความไม่ประมาทเกิดฯ

